

Skót ijászok utódai a Svábhegyen

Még most sem vagyok a hangomnál. Csak sugva merek beszélni tegnap óta s ebbe a szokatlan módba egészen belerakedtem. Ezért el se mondom a dolgot, hanem inkább leírom.

Tegnap kinn jártam a legelőkelőbb darab budapesti földön. Nem is tudok itt semmit, ami ilyen előkelő lenne. És ilyen drága. Egy nagy darab gyep a Svábhegyen, egy gyep és semmi egyéb, se tölk, se uborka rajta és mégis ötszázezer koronát fektettek már belé. S akik ezen a gyepen járnak! Csupa igazi mágnások és igazi gazdag emberek, akik bizonyára nem is szeretnek más gyepen járni, csak amelyikbe ilyen sok pénz van befektetve. A golf-pályán jártam tegnap. Ezt csak megszokásból mondom így, mert tulajdonképpen hazudok. Csupán mellette jártam, kívül a drótkerítésen, ahonnan kíváncsian és ijedten néztem be a pályára. Majd bolond vagyok bemenni és meghalni itthon Budapesten, egy ilyen szép, meleg augusztusi délutánon. Már a misztikus nevű Karthauzi-utcán és feljebb a Rege-uton is rossz sejtelmekkel jártam. A villamos vezeték póznáin mindennütt táblák voltak: „Vigyázat! Magas feszültségű áram. Érintése életveszélyes.“ Zsebredugtam a két kezemet, nehogy kísértetbe essem és megkönnyebbülten sóhajtottam fel, amikor végre az árnyas ut végén a szabad fensik derült felém: a golf-pálya. Seholy lélek, a nekihevült augusztusban senki sem játszott golfot, még a legyek sem. A pálya körül szeges drótkerítés, de imhol megszakítja egy kis kapu. Be fogok menni.

A kapu melletti oszlopon egy tábláról ezt olvasom: „Átjárás és átlovaglás tilos és életveszélyes. Birság 200 korona. Budapesti Golf-Klub“. Hát be fogok menni? Életveszélyesen meghalljak és ezért még 200 korona birságot fizessek. Ha még tagsági díj lenne ez a kétszáz. S mint a Golf-Klub tagja halhatnék hősi halált: erről lehetne beszélni. Itt azonban csupán büntetett előleget helyez kilátásba a Klub. Soha átlovagolni nem fogok ezen a pályán. De hol van itt a magas feszültségű áram, ami a Karthauzi-utcában leselkedett rám? Lenn, vagy fenn? Mit dugjak zsebre: a kezemet, vagy a lábamat? Néma tépelődésemben egy másik táblát vettem észre: „Csendet kérünk!“ Ez volt ráírva a táblára, amely szigorúan fordult kifelé az utra. Vajjon kik szoktak idejánni orditozni? Vagy ez csak a halottaknak szól, kiket kétszáz koronára megbirságoznak?

Végre egy ember. Honnan merült fel, nem tudom. De egyszerre ott mozgott a pályán. Ahá, ez golfot játszik! Mindig hallottam azoktól, akik nem játszottak még soha golfot, hogy ez a világ legunalmasabb játéka. Nem tudjuk elképzelni, hogy telhetik felnőtt embernek ebben kedve. Megófolni nem tudtam, de gondoltam, hátha ezek irigyek, mert ők nem játszhatnak. Ez nem olyan, mint a dominó: az ember vesz magának egy skatulyával és rakja az asztalra. Ehez a golfhoz akkora asztal kell, mint egy egész kisbirtok. Tehát nem golfozhat mindenki és irigy. Az én emberem a nagy, meleg egyedülletben csakugyan úgy állt ott, mint az unalom, de nem golfot játszott. Amikor közelebb jött, megláttam, hogy munkás, aki a pályán rendezget. A táblára néztem és sugva megszólítottam:

— Pszt, bácsi! Mondja csak csendesen, mit csinál?

— A gréneket locsolom.

— Mi az, hogy grén?

— Ez a fene ott a lyukak körül, ahová az urak a labdát dobják.

— Aztán sokan dobják?

— Most nem, mert nincs szezon. De ha van, akkor itt vannak mind. Nagy kutyák!

— Ne mondja?

— De bizony. Csupa grófok, meg mágnások, meg nagy zsidók. De köll is. Eszi a pénzt ez a pálya. Ötszázezer koronát fektettek már belé.

— Aztán nem fél maga itt, bácsi? Az van kiírva, hogy életveszélyes a járás.

— Az csak a labda miatt van. Nehéz labda és ha fejen talál valakit, az nem jót tesz.

— Talán ettől kiabálnak itt az urak, mert hogy csendet kér az a másik tábla.

— Nem szól itt egy árva szót senki, csak amikor a labdát verik, a kapitány urat emlegetik minduntalan.

— Melyik kapitány urat?

— A mán régen meghót szegény. Egy angol kapitány volt, mint a tréner urak mesélik és az egy-

kettőre belekergette a labdát a lyukba. Ha már most valaki úti a labdát a lyuk felé, azondíjak neki, a kapitány ur már csak hármat ütött, a kapitány ur már csak kettőt ütött, oszt kész vót. Ez olyan biztos, mint a ne hagyd magad. Csuklaná a szegény kapitány ur, ha élné. Nem is kapitány különben, mert tegy mongyák, hogy kapitány. Az angoloknál kapitány urak vannak.

A sutgó beszéd kifárasztott, még köszönetet sustam az öreg fülebe, azután lábujhegyen eltávoloztam. Amikor a Rege-ut felől visszamentem a golf-pályára, egy verebet láttam fölötte keresztültreplüni. Apró, zöld ernyőt vitt a lábával s gondosan maga alá tartotta, nehogy baj legyen. Bizonyosan a madarak számára is van valahol egy tábla: tilos a köpködés!

Már a Karthauzi-utczán jártam (ezektől a karthauziaktól nem kellett volna külön táblán csendet kémni), amikor hirtelen eszembe jutott valami. Minek is mentem én tulajdonképpen a golf-pályához? Ha életveszélyre és bűrságra van szükségem, ott a vilános. Az nem is exkluzív és mégis megtalálom ezeket a dolgokat. Hát persze, minék jöttem. Az a történet tett kíváncsivá, amelyet a svábohegyi szállóban hallottam. Tessék a történet. Fél eszpondóval ezelőtt történt, hogy egy budapesti, nem: — pesti báró, aki a golfpálya öreg báosija szerint — hogy is mondjam — nagy gazdag és ismert műgyűjtő, be akart lépni a Golf-Klubba. Gyermekai vannak, akik szeretnék a royal ancient game-ot, amint a „Régi királyi játékok” röviden angolul nevezik, a drága greenen játszani. Az összes műszavakat ismerték már, bizonyosan a csapainról is tudtak, akit emlegetni kell, csak éppen be kellett volna lépni. Az apa tehát jelentkezett a titkárnál.

— Harmincezer korona a felvétel — mondta a titkár.

— Ez sok. Ennyiért nem lépek be.

— Vájon, még lehet, hogy fel sem veszik.

Az apa nem várt, hanem távozott.

Fél év telt el azóta. A nagy gazdag ur sok, sok pénzt szerzett, a gyermekei nagyon kívánták azt a game-ot, a royal anciant (ugy hangzik, mint egy nagyon finom pezsgő). Ami természetes is, hiszen megvan írva a történelemben, hogy a golfjáték, már a XV. században olyan népszerű volt, hogy a skót ijjászok a kötelees gyakorlatokat is elmulasztották miatta, amiért is az országgyűlés kénytelen volt törvényt hozni a játék szabályozására. No tessék. Mit lehet egy jó apa ilyen esetben. Elment a titkárhoz.

— Megfizetem azt a harmincezer koronát.

— Harmincezer ma már nem harmincezer, mint akkor. Hatvanezer korona a felvétel.

A jó apa mehökkent, de a titkár folytatta:

— Vájon csak. Ha még egy fél évig ugy dolgozik, mint most, nem lesz önnek sok a hatvanezer sem. Majd eljön.

Egyelőre azonban csak ment, Elment a jó apa, akinek különben ismert neve van a sportban is. A tájrójában. Minden évben ő szokta kitűzni a rólliver-senven a nagy díjat, amelyet mindig ő maga nyer el. Mintán pedig a megboldogult angol kapitány ur, szegény már nem konkurál, kilátás van rá, hogy a golf-pályán is ilyen haladást csinál és akkor lesz ott is díj. Ugyan vegyék már fel jutányosabban!